

Зі слів Міністра оборони

Ураховуючи заслуги Сухопутних військ України, як найбільш численного виду Збройних Сил України у забезпеченні обороноздатності держави, Указом Президента України від 18 жовтня 1997 року було встановлено День Сухопутних військ України, який наша держава щорічно відзначає 12 грудня

Сухопутні війська є головним носієм бойової могутності Збройних Сил незалежної Української держави. За своїм складом — це міцний моноліт механізованих та танкових військ, ракетних військ і артилерії, армійської авіації, частин та підрозділів протиповітряної оборони, спеціальних військ, частин логістичного забезпечення, а також бригад територіальної оборони.

За своїм призначенням та обсягом покладених на них завдань вони відіграють вирішальну роль у виконанні Збройними Силами України своїх функціональних завдань, що наочно демонструють військові частини та підрозділи Сухопутних військ під час участі у проведенні операції Об'єднаних сил на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей. Саме Сухопутні війська несуть найбільше навантаження у ході виконання завдань щодо забезпечення територіальної цілісності та недоторканності кордонів нашої країни. Воїни частин і з'єднань Сухопутних військ прийняли на себе перший удар агресора на охопленому війною Донбасі, але вистояли і зуміли зупинити підступного ворога і завдали йому відчутних втрат.

Майже за 8 років збройного захисту нашої держави від російських військ, за особисту мужність та героїзм 33 військовослужбовця Сухопутних військ Збройних Сил України були удостоєні високого звання «Герой України».

День Сухопутних військ України — це свято сильних і мужніх людей, надійних захисників, які сьогодні боронять свободу, незалежність і спокій нашої країни та щоденно доводять, що немає такої сили, яка може порушити дух і волю українського воїна!

СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА! СЛАВА СУХОПУТНИМ ВІЙСЬКАМ!

«Власна армія — це привілей для країни. Зброя — це ознака вільної людини. А власна армія — ознака вільного народу, який живе на своїй землі й сам визначає своє майбутнє. Але ми дещо розучилися це цінувати. Хоча саме завдяки Збройним Силам відсвяткували 30-річчя Незалежності» — сказав Міністр оборони України.

«Нам необхідно створити сучасну систему ППО і ПРО. Нам потрібен потужний флот і берегова оборона. Нам потрібна бойова авіація. Ракетна програма потребуватиме значних ресурсів, її необхідно фінансувати. Бо це — стратегічні переваги для країни. Я щиро хочу й робитиму все від мене залежне, щоб військова справа стала престижною професією, а Збройні Сили — найбільш динамічною і передовою організацією у країні» — зазначив Олексій Резніков.

«Наш агресивний сусід нікуди не подінеться. Як було раніше, вже не буде. Усі громадяни мають бути готові захищати країну. Щоб у Кремлі не виникало навіть думок про рецидиви. Ми повинні виховувати дітей з розумінням, що їх це може торкнутися»...

Повне інтерв'ю з
Міністром оборони
читаєте тут:

Справжні морпіхи не здаються

Є люди, які власним прикладом здатні мотивувати та рухати вперед, для яких фраза «ніколи не здаватися» не просто слова, а життєве кредо. Серед них і старший викладач відділення організації навчального процесу Школи морського піхотинця старший лейтенант Дмитро Яковець. Сьогодні він навчає курсантів найголовнішому — як повернутися живими з війни. І для цього йому не потрібні підручники, адже бойового досвіду воїну не позичати.

Дмитро народився в Новосибірську, у 90-х із батьками переїхав до Миколаєва, де пішов спочатку до школи, потім у технікум. Проте останній не закінчив, щоб зі своїм призовом у 2002 році піти до армії.

— Строкову службу проходив у 3-му полку спеціального призначення в Криму. Після її завершення підписав контракт, бо відчув, що у війську він на своєму місці. У 2003 році разом з українським миротворчим контингентом полетів у першу ротацию до Іраку, де виконував завдання понад пів року. За цей час мій підрозділ передислокували на материкову Україну, тож повертався я вже не в Крим, а до тоді ще Кіровограда, — розповідає старший лейтенант Дмитро Яковець.

Після завершення контракту у 2005 році військовий вирішив повернутися до Миколаєва, звідки родом була його майбутня дружина. З того часу розпочався його шлях у спеціальному підрозділі міліції охорони «Титан».

— У 2016 році я підписав контракт зі ЗСУ і потрапив у 36-ту бригаду морської піхоти на посаду командира відділення десантно-штурмового взводу. Ще з юності у мене залишилася мрія здійснити стрибок з парашутом, тому я був

задоволений таким призначенням, — пригадує Дмитро.

30 березня Дмитро прийшов до частини, а вже 6 квітня 2016-го вибув разом зі своїм підрозділом до Широкиного, де виконував завдання до 1 червня 2017 року.

— То була тривала ротация, бо якраз восени десантно-штурмовий батальйон було реорганізовано в батальйон морської піхоти. З перших днів на війні я зрозумів, що потрапив саме туди, куди й планував, для мене не було несподіванкою все те, що відбувалося. Крім того, цінним виявився досвід Іраку, яким я залюбки ділився з товаришами, — розповідає військовий.

У грудні 2016 Дмитро Яковець став командиром взводу й отримав звання молодшого лейтенанта. Разом зі своїм взводом він крок за кроком просувався вперед, відвойовуючи українські території.

— Тоді висота «Дерзкая» ще перебувала за ворогом і була позаду від нас десь за 1,5 км, тож ми мали тримати оборону не тільки по фронту, але й з боку та тилу. Загалом, наша позиція була вигідною, тому ми регулярно завдавали сепарам чимало клопоту. У 2017-му, під час другої ротации, я вже був на посаді командира роти, ми заходили на ті ж висоти, хоча чисельний склад бажав кращого, — згадує Дмитро.

Проте переломним періодом у житті військового став 2019 рік.

— У 2019-му наш підрозділ зайшов із Широкиного в район Водяного. У червні я з нашим водієм потрапив під обстріл, дістав важку контузію і опинився в шпиталі. До цього я вже зазнавав контузій, але завжди переносив їх на ногах. Трохи відлежувався в бліндажі, медик ставив крапельницю, і знову в бій. Адже я звик бути поруч із моїми хлопцями. Окрім того, наш опорний пункт був на лінії зіткнення, людей було мало... — пригадує Дмитро.

Але все змінилось на «до» та «після» в листопаді, коли Дмитро знову потрапив під обстріл.

— Ми їхали польовою дорогою, почався обстріл. Пробило колесо, нас почало нести на мінне загородження. Водій намагався

вивернути, але Hummer зробив два оберти. Після першого з машини викинуло водія, я залишився всередині. Все пам'ятаю, бо був у тямі, — згадує морпіх.

Тоді обоє вижили, але Дмитро дістав перелом хребта та забій спинного мозку.

Основне лікування він проходив у Львові. Медики не давали жодних позитивних прогнозів. Більшість з них вважали, що Дмитро зможе пересуватись лише за допомогою візка або милиць. Але вже за місяць лікування він почав відчувати ліву ногу. Значний прогрес розпочався під час проходження лікування в клініці реабілітаційної медицини Next Step Ukraine. Дмитро й нині користується вправами, які йому там показали, намагається щоденно максимально навантажувати праву ногу, щоб відновити її функції.

Про те, що мотивувало його не опускати рук, жартома каже, що бажання курити.

— Спочатку я був у шпиталі в Маріуполі, звідти мене відправили в Харків, потім до Львова. І весь цей час я дуже хотів курити. Навіть одного разу спробував підкурити цигарку в палаті, але мене пообіцяли вигнати, тож не залишалось нічого іншого, як пробувати прелазити на візок, — з усмішкою згадує Дмитро. — Звісно, то все жарти, насправді важливо ніколи не здаватися. Є безліч хлопців, які зазнали поранень чи ампутацій, але повернулися у стрій, хтось знайшов порятунок у спорті. Найлегше — це жаліти себе і плисти за течією. Та, як на мене, це нудно.

Через травму Дмитро мусив звільнитися за станом здоров'я, але від думки про повернення у стрій так і не відмовився. Тож протягом тривалого часу він шукав посаду, де зможе поновитися на військовій службі. І зусилля виявилися немарними. У квітні 2021 року старший лейтенант Дмитро Яковець став викладачем у Школі морського піхотинця.

Наразі він передає свій бойовий досвід молодому поколінню українських захисників і не полишає мрії повернутися в рідну 36-ту бригаду, щоб знов пліч-о-пліч з побратимами захищати Україну.

Розгром печенігів під Києвом. 1036 рік

Уперше кочівники-печеніги прийшли на Русь у 915 р. Проте, уклавши угоду з князем Ігорем, повернули назад. У 920 р. справа дійшла до воєнного конфлікту. У 50-х роках X ст. руси вже мусили постійно займатися забезпеченням себе від нападу кочівників на свої землі та на човни на дніпровських переправах. 968 р. печеніги взяли в облогу Київ, і лише сміливі дії воєводи Претича та вчасне повернення військ Святослава з Болгарії врятували місто.

У період правління київського князя Володимира Святославовича стосунки печенігів і Русі-України переходять у фазу гострого військового протистояння. Для боротьби з ними князь Володимир наказав будувати фортеці на головних водних рубежах: на Десні, Острі, Трубежі, Сулі та інших. Невеликі гарнізони не могли самостійно відбити напад, але могли довго тримати облогу, а сигнальна система оповіщення

дозволяла за короткий час повідомити про напад князю і вчасно зібрати війська для відсічі.

У систему оборони проти печенігів входили і «Змієві вали», довгі дерево-земляні вали на території Середньої Наддніпрянщини, які були збудовані у X–XI ст.

Князь Ярослав Володимирович (названий пізніше істориками «Мудрим») продовжив будівництво оборонних укріплень. У 1036 р. він знаходився у Новгороді. Йому повідомили, що печеніги оточують столицю. Зібравши військо, він швидко повернувся до Києва, і «увійшов у город свій» тоді, коли навколо міста вже було безліч печенігів. Князь «ісполчив дружину», тобто вишикував її перед містом у певному бойовому порядку: варягів посередині, киян – на правому крилі,

а новгородців – на лівому. Почалася кровопролитна битва: «І сталася січа люта, і ледве одолів під вечір Ярослав...». Полк важкоозброєних воїнів-варягів прийняв на себе навальну атаку печенізької кінноти і розсіяв її, чим і вирішив результат битви на користь київського князя.

Після цієї поразки печеніги так і не спромоглися оговтатись, і відтоді небезпека нових нападів з їхнього боку для Русі-України зникла назавжди.

За матеріалами видань: Гуржій О., Рєєнт О. Славенна Україна. Битви та повстання від княжої до імперської доби. – К., 2021; Тіні зааданих предків. Від склавинів до русинів. Прадавня Україна, Русь і походження українців / Упоряд. К. Галушко. – Харків, 2016.

Всі ми, так чи інакше, знаємо, як глибоко та докорінно інформація впливає на людей. Такі способи поширення та впливу дуже часто використовують для негативних наслідків. Все це – про інформаційну війну. Вона завжди знаходиться поруч із вибухами снарядів, шумом двигунів військової техніки та смертю. Дві паралелі, які ідуть поруч, але ніколи не перетинаються – куля і слово. Саме про інформаційну зброю ми хочемо вкотре вам нагадати.

Звичайно, майже кожен підрозділ ЗСУ має власні засоби комунікації, де може поширювати загальнодоступну інформацію. Але не треба забувати, що вона продовжує залишатися службовою.

Необдумані вчинки та дії – головна зброя інформаційної війни

Саме тому, її поширення не перевіреним особам може привести до негативних наслідків.

Яку вигоду та користь отримують адміністратори «НачШтабу», оперуючи подібною інформацією?

По-перше. Можна ідентифікувати кожного учасника, спостерігача на відеоматеріалах, фотознімках за шматочком нашивки із прізвищем, який випадково потрапив у кадр, або встановити особистість за обличчям. Після ідентифікації, адміністратори мають доступ до всіх твоїх знайомих, друзів, колег, за якими ти обов'язково стежиш у соцмережах. Таким чином, можна отримати повне коло оточення окремої людини.

По-друге. Вже не одноразово до «НачШтабу» потрапляли подібні відео, через що відбувалося шантажування учасників матеріалів, наданих інформаторами, з метою отримання необхідної інформації, або – навпаки: надання грошового чи матеріального заохочення для подальшої співпраці.

По-третє. Публікація такої інформації в подібних ресурсах може зашкодити військовослужбовцю в подальшому просуванні по службі, через перевірки різними установами та внесення даних інцидентів у службові справи та характеристики. Що також, в свою чергу, на руку пропагандистам, бо це знижує бойову злагодженість.

Не слід забувати і про принцип пропаганди, яким керується «НачШтабу», де 60% інформації подається в інтересах противника, а після втрати ним обачності, залишок у 40% використовують для пропаганди.

Отже, ми розуміємо, що здебільшого користувачами «Начштабу» є звичайні військовослужбовці, які шукають підтримку. Але, слід пам'ятати: якщо піти на контакт – ви відразу опинитесь під впливом дезінформаторів...

Продовження тут:

За матеріалами АМ&РМ

Замок Паланок — чим дивує перлина Закарпаття

Застиглий на горі вулканічного походження замок Паланок, немов маяк, проглядається з різних точок Мукачева.

Паланок – особлива гордість місцевих. І один з головних аргументів у суперництві з обласним центром Ужгородом за право називатися найцікавішим і найсамобутнішим містом Закарпаття.

Мукачівський замок є однією з найцінніших історичних і військово-архітектурних пам'яток Закарпаття XIV–XVII ст. Замок розташований на горі вулканічного походження заввишки 68 м і площею 13 930 м кв. Точна дата заснування замку невідома, але про нього згадується вже у документах, датованих XI ст. Власне природа створила цей замок непереможним. За всю історію існування він жодного разу не був підкорений у відкритій і чесній боротьбі. Ще коли замок був дерев'яний, у 1089 р. його впродовж 50 днів намагався захопити половецький хан Кутешко, так і відступивши без

усякої надії на успіх. У 1241 р. шестидесятитисячна орда хана Батия двічі чинила облогу та обидва рази не змогла підкорити його. З 1396 р. гарнізон замку відбив не одну потужну атаку ворога, його стіни витримали не одну багаторічну облогу.

За матеріалами відділу культурологічної роботи та взаємодії з військовими священиками (капеланами) Центру МПЗ ЗСУ

Військовослужбовець Повітряних Сил став абсолютним чемпіоном з пауерліфтингу

За підсумками змагань на «Кубок Столиці - 2021» абсолютним чемпіоном в усіх вагових категоріях став майстер спорту України військовослужбовець бригади тактичної авіації повітряного командування «Центр» лейтенант В'ячеслав Філімонов.

За матеріалами вебсайту ЗС України

У разі широкомасштабного нападу з боку РФ, в Україні з'явиться новий бренд

Недооцінювати ворога неможна. Але вивчати потрібно

За матеріалами Анатолія Штефана

